

Easter 1916 เป็นโคลงที่แสดงให้เห็นถึงอารมณ์และปฏิกิริยาโต้กลับของเข้ทชที่มีต่อการสูญสิ้นชีวิตของนักก่อการปฏิวัติชาวไอริช 16 คน ที่ต้องโทษประหาร หนึ่งในจำนวนนั้นคือ จอห์น เม็คบรายด์อดีตสามีของมอด กอน^๑ เข้ทชมีความรู้สึกสะเทือนใจต่อเหตุการณ์นี้เป็นอย่างมาก

Easter 1916

I have met them at close of day
 Coming with vivid faces
 From counter of desk among grey
 Eighteenth-century houses.
 I have passed with a nod of the head
 Or polite meaningless words,
 Or have lingered awhile and said
 Polite meaningless words,
 And thought before I had done
 Of a mocking tale or a gibe
 To please a companion
 Around the fire at the club,
 Being certain that they and I
 But lived where motley is worn:
 All changed, changed utterly:
 A terrible beauty is born.

That woman's days were spent
 In ignorant good-will,
 Her nights in argument
 Until her voice grew shrill.
 What voice more sweet than hers

^๑มอด กอนนแยกทางจากจอห์น เม็คบรายด์ 2 ปี หลังจากแต่งงาน (ค.ศ. 1903-1905)

When, young and beautiful,
She rode to harriers?
This man had kept a school
And rode our winged horse;
This other his helper and friend
Was coming into his force;
He might have won fame in the end,
So sensitive his nature seemed,
So daring and sweet his thought.
This other man I had dreamed
A drunken, vainglorious lout.
He had done most bitter wrong
To some who are near my heart,
Yet I number him in the song;
He, too, has resigned his part
In the casual comedy;
He, too, has been changed in his turn,
Transformed utterly:
A terrible beauty is born.

Hearts with one purpose alone
Through summer and winter seem
Enchanted to a stone
To trouble the living stream.
The horse that comes from the road,
The rider, the birds that range
From cloud to tumbling cloud,
Minute by minute they change;
A shadow of cloud on the stream
Changes minute by minute;
A horse-hoof slides on the brim,

And a horse plashes within it;
 The long-legged moor-hens dive,
 And hens to 'moor-cocks call;
 Minute by minute they live:
 The stone's in the midst of all.

Too long a sacrifice
 Can make a stone of the heart.
 O when may it suffice?
 That is Heaven's part, our part
 To murmur name upon name,
 As a mother names her child
 When sleep at last has come
 On limbs that had run wild
 What is it but nightfall?
 No, no, not night but death;
 Was it needless death after all?
 For England may keep faith
 For all that is done and said.
 We know their dream; enough
 To know they dreamed and are dead;
 And what if excess of love
 Bewildered them till they died?
 I wrote it out in a verse-
MacDonagh and MacBride
 And Connolly and Pearse
 Now and in time to be,
 Wherever green is worn,
 Are changed, changed utterly:
 A terrible beauty is born.

September 25, 1916

คำศัพท์

a gibe	a mock
motley	a jester's dress
utterly	completely
that woman	Constance Markiewicz
shrill	sharp
harriers	a pack of dogs with huntsmen
this man	Patrick Pearse
this other his	Thomas MacDonagh
helper and friend	
this other man	John MacBride
vainglorious	full of vain glory
lout	clumsy, ill-mannered man
some who are	Maud Gonne
near my heart	
suffice	enough

กิจกรรมที่ 6

1. "I have met them at close of day."

"I" และ "them" หมายถึงใคร?

2. ใจความสำคัญของโคลงคืออะไร?

3. “The horse that comes from the road,
The rider, the birds that range
From cloud to tumbling cloud,
Minute by minute they change;
A shadow of cloud on the stream
Changes minute by minute.”
สัมผัสท้ายบรรทัดของโคลงบทนี้คืออะไร?

4. จากโคลง Easter 1916 ข้อความตอนใดที่แสดงความรู้สึกสะเทือนใจของกวี

Crazy Jane Talks with the Bishop

I met the Bishop on the road
And much said he and I.
“Those breasts are flat and fallen now,
Those veins must soon be dry;
Live in a heavenly mansion
Not in some foul sty.”

“Fair and foul are near of Kin,
And fair needs foul,” I cried.

“My friends are gone, but that’s a truth
 Nor grave nor bed denied,
 Learned in bodily lowliness
 And in the heart’s pride.

“A woman can be proud and stiff
 When on love intent;
 But love has pitched his mansion in
 The place of excrement;
 For nothing can be sole or whole
 That has not been rent.”

(1932)

คำศัพท์

veins	blood vessels
a mansion	a large house
Kin	a family
intent	intentions directed towards
excrement	solid waste matter
sole	one, only

โคลง Crazy Jane Talks With the Bishop เป็นสิ่งที่ตรงข้ามกับความเป็นจริง (Paradox) กวีแสดงให้เห็นว่า ความมีปัญญา (wisdom) อาจมีในตัวเองของตัวตลกหรือขอทาน เช่น เจน⁷ (Jane) ได้เช่นปกติชนหรือบุคคลที่น่านับถือ เช่น พระ (Bishop)

⁷เจนนีที่เข้ช่นนำมาพูดถึงในโคลงหลายบทของเขานั้น คือ Mary หญิงแก่สติไม่ค่อยดีที่อาศัยอยู่ในกอร์ท (Gort) ใกล้บ้านของเลดี้เกรกอรี่ (Lady Gregory) เศรษฐินีนัยที่เข้ช่นได้ไปช่วยเธอรวบรวมนิทานพื้นบ้าน (Folk-lore)

กิจกรรมที่ 7

1. ใจความสำคัญของโคลงคืออะไร?
2. “Those breasts are flat and fallen now,
Those veins must soon be dry;”
นักศึกษามองเห็นสัจธรรมเกี่ยวกับเรื่องใด?

3. “A truth” ในโคลงคืออะไร?

4. Fair and foul are near of Kin,
“And fair needs foul, ”

ความหมายของ 2 บรรทัดนี้คืออะไร?

5. กวีมีเจตนาเช่นใดที่เขียนโคลงนี้?

แมร์ดยาร์ด โจเซฟ คิบปลิง และ วิลเลียม บัทเลอร์ เยทซ์ เป็นผู้ที่อยู่ในอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน คิบปลิงเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จได้เร็วกว่าเยทซ์ถึง 16 ปีทีเดียว และแนวการเขียนของทั้งสองก็แตกต่างกันเป็นอันมาก คิบปลิงเน้นความเชื่อทางคริสตศาสนา (Christianity) ในขณะที่เยทซ์แสดงความรู้สึกส่วนตัว และสภาวะเหตุการณ์ต่าง ๆ ในไอร์แลนด์

แบบฝึกหัดท้ายบท

จงเปรียบเทียบแนวการเขียนของรูดยาร์ด โจเซฟ คิบปลิง และวิลเลียม บัทเลอร์ เยตส์ จากโคลงที่ได้ศึกษามา ในด้านต่าง ๆ พร้อมกับตัวอย่างจากโคลงนั้น ๆ

1. วัตถุประสงค์ของกวีในการผลิตผลงาน
2. รูปแบบการประพันธ์
3. การใช้ภาษา

หนังสืออ้างอิง

1. Collins, Rowland L., Fourteen British & American Poets. New York: The Macmillan Company, 1964.
2. Jeffares, A. Norman, ed., W.B. Yeats : Selected Poetry. London: Pan Books, 1974.
3. Kipling, Rudyard, Barrack-Room Ballads and other Verses. 10th ed. London: Methuen and Co., 1896.
4. Williams, Oscar, ed., The Pocket Book of Modern Verse. New York: Washington Square Press, 1961.

หน่วยที่ 4

เอลเลียตและควาซิโมโด

ลักษณะสังคมภายหลังสงครามโลกได้เปลี่ยนแปลงจากเดิมมากจนประชาชนบางคนไม่อาจปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมได้จิตใจของผู้คนในสังคมก็เปลี่ยนไป ทมัส เอส. เอลเลียต ได้สะท้อนภาพต่าง ๆ เหล่านี้ในบทประพันธ์ของเขาในขณะที่ แซลวาทอร์ ควาซิโมโด ได้สะท้อนภาพของการสูญเสีย ความตายและความหายนะจากภัยธรรมชาติ

เนื้อหาที่สำคัญ

1. ทมัส สเทิร์น เอลเลียต (Thomas Stearns Eliot)

1.1 ชีวิตประวัติ

1.2 ผลงานร้อยกรอง

- Aunt Helen
- Four Quartets: Little Gidding
- Cousin Nancy
- Whispers of Immortality
- The Love Song of J. Alfred Prufrock
- Gerontion

2. แซลวาทอร์ ควาซิโมโด (Salvatore Quasimodo)

2.1 ชีวิตประวัติ

2.2 ผลงานร้อยกรอง

- Day Stoops
- The Incomparable Earth
- The Eucalyptus
- On the Willow Boughs
- Sunken Oboe
- Today, the Twenty-First of March
- Space
- The False and True Green

วัตถุประสงค์

หลังจากศึกษาหน่วยที่ 4 แล้ว นักศึกษาสามารถ

1. วิเคราะห์แนวการเขียนของ ธอมัส เอลเลียต และแซลวาทอร์ ควาซิโมโดได้
2. วิจัยงานเขียนของกวีทั้งสองที่กำหนดให้ได้

1. ธอมัส สเทิร์น เอลเลียต

1.1 ชีวิตประวัติ

ธอมัส สเทิร์น เอลเลียต เกิดที่เมืองเซนต์หลุยส์ (St.Louis) มลรัฐมิสซูรี (Missouri) ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ 26 กันยายน ค.ศ. 1888 จบการศึกษาระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University) ในปี ค.ศ. 1919 ต่อมาในปี ค.ศ. 1915 เอลเลียตไปเป็นอาจารย์และเสมียนในธนาคารแห่งหนึ่งในกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ เอลเลียตเริ่มการเขียนด้วยการวิจารณ์ผลงานของนักเขียนอื่น ๆ ผลงานการประพันธ์เล่มแรกของเขาชื่อ **Prufrock and Other Observations** (1917) ซึ่งรวมเอา **"The Love Song of J. Alfred Prufrock"** ไว้ เขาได้ผลิตผลงานอื่น ๆ ออกมากมาย

ภาพที่ 7 ธอมัส สเทิร์น เอลเลียต

อาทิเช่น **Poems** (1919) **The Waste Land** 1922) ซึ่งทำให้เอลเลียตมีชื่อเสียงขจรขยายไปทั่วทุกแห่งเนื่องจากเอลเลียตได้เขียนบรรยายเกี่ยวกับความไม่มีเมตตาของมวลมนุษย์ (the inhumanity) และความเสื่อมโทรม (the decadence) ของเมืองใหญ่ ๆ ในสมัยปัจจุบัน ในปี ค.ศ. 1930 เอลเลียตจัดพิมพ์ผลงานชุด **Ash Wednesday** หลังการโอนสัญชาติเป็นชาวอังกฤษของเขา และในปี ค.ศ. 1935 เอลเลียตได้เขียนโคลงชุด **Four Quartets** ที่ประกอบด้วยโคลง 4 ตอน โคลงนี้ถือเป็นผลงานที่ดีที่สุดของเอลเลียตเลยทีเดียวน

นอกจากเอลเลียตจะเขียนโคลงแล้วเขายังเขียนบทละครจำนวน 7 เรื่องด้วยกัน ที่มีชื่อมากที่สุดคือ **Murder in the Cathedral** (1935) ซึ่งเป็นบทละครแบบร้อยกรอง (poetic drama) แบบยาวเกี่ยวกับการตายของเซนต์ธอมัส เบ็คเก็ต (St.Thomas Becket) อาร์คบิชอป (Archbishop) แห่งแคนเทอร์เบอรี (Canterbury) และเอลเลียตได้เขียนบทวิจารณ์และบทความอีกมากมาย เช่น **Homage to John Dryden** (1924) **Shakespeare and the Stoicism of Seneca** (1928) และ **Dante** (1929)

เอลเลียตเป็นหัวหน้าของเหล่านักเขียนและกวียุคใหม่ (Modern age) จากผลงานที่เต็มไปด้วยคุณค่าทั้งมวลที่เขาได้บรรจงสร้างสรรค์ขึ้นมา ต่อมาในปี ค.ศ. 1948 เอลเลียตได้รับรางวัลโนเบลด้วยมติดอันเป็นเอกฉันท์ เขาถึงแก่กรรมในวันที่ 4 มกราคม ค.ศ. 1965

1.2 ผลงานของธอมัส สเทิร์น เอลเลียต

AUNT HELEN

Miss Helen Slingsby was my maiden aunt.
 and lived in a small house near a fashionable square
 Cared for by servants to the number of four.
 Now when she died there was silence in heaven
 And silence at her end of the street.
 The shutters were drama and the undertaker wiped his feet-
 He was aware that this sort of thing had occurred before.
 The dogs were handsomely provided for.
 But shortly afterwards the parrot died too.
 The Dresden clock continued ticking on the mantelpiece.
 And the footman sat upon the dining-table
 Holding the second housemaid on his knees-
 Who had always been so careful while her mistress lived.

คำศัพท์

maiden	young, unmarried woman
shutters	movable cover for a window, to keep out light
undertaker	one whose business is to prepare the dead for burial and manage funerals
mantelpiece	a shelf projecting from the wall above a fireplace

แนวการทำความเข้าใจและวิจารณ์

ใจความสำคัญ

โคลงนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงที่ชื่อ เฮเลน (Helen) และแสดงให้เห็นสภาพภายในบ้านของเธอหลังจากที่เธอเสียชีวิตไป

เจตนาของกวี

กวีเขียนโคลงนี้แก่ เฮเลน สลิงสปี ผู้เป็นญาติที่ได้เสียชีวิตเพื่อแสดงให้เห็นว่าเธอเป็นคนดี บ้านจึงดูเงียบเหงาเมื่อไม่มีเธอ

รายละเอียดของโคลง

นางสาวเฮเลน สลิงสปี น้าของกวีได้อาศัยอยู่ในบ้านหลังเล็ก ๆ ใกล้มณณ เธอมีคนรับใช้ 4 คน มีสุนัขหลายตัว และนกแก้ว 1 ตัว บ้านเธอจึงไม่เคยเงียบเหงา แต่พอเธอเสียชีวิตทุกหนทุกแห่งในบ้านเธอมีแต่ความเงียบ ม่านที่ประตูได้ถูกเปิดแง้มเมื่อสัปดาห์หรือผู้ซึ่งรู้เกี่ยวกับการจากไปอย่างไม่มีวันกลับเช่นนี้ที่กำลังเซ็ดเท้าอยู่หน้าบ้าน สุนัขถูกกักออกไปและหลังจากการเสียชีวิตของเฮเลนไม่นานนัก นกแก้วและหญิงรับใช้ที่ชื่อสตั๊กก็ได้ตายตามนายสาวไปด้วยกัน

องค์ประกอบด้านโครงสร้าง

กวีใช้วิธีเสนอเรื่องราวของโคลงแบบเล่าเรื่อง (Narration) การใช้สัมผัสแทบจะไม่มีเลย กวีใช้สัมผัสเพียงเล็กน้อย คือ ในบรรทัดที่ 5-8 เท่านั้น เช่น street-feet และ before-for ซึ่ง เป็นสัมผัสใน 4 บรรทัด หรือเรียกว่า ควอเทรน (quatrain) นั่นเอง

LITTLE GIDDING

I

Midwinter spring is its own season
 Sempiternal though sodden towards sundown,
 Suspended in time, between pole and tropic.
 When the short day is brightest, with frost and fire,
 The brief sun flames the ice, on pond and ditches,

In windless cold that is the heart's heat,
 Reflecting in a watery mirror
 A glare that is blindness in the early afternoon.
 And glow more intense than blaze of branch, or brazier,
 Stirs the dumb spirit; no wind, but pentecostal fire
 In the dark time of the year. Between melting and freezing
 The soul's sap quivers. There is no earth smell
 Or smell of living thing. This is the spring time
 But not in time's covenant. Now the hedgerow
 Is blanched for an hour with transitory blossom
 Of snow, a bloom more sudden
 Than that of summer, neither budding nor fading,
 Not in the scheme of generation.
 Where is the summer, the unimaginable
 Zero summer?

If you came this way,
 Taking the route you would be likely to take
 From the place you would be likely to come from,
 If you came this way in May time, you would find the hedges
 White again, in May, with voluptuary sweetness.
 It would be the same at the end of the journey,
 If you came at night like a broken king,
 If you came by day not knowing what you came for,
 It would be the same, when you leave the rough road
 And turn behind the pig-sty to the dull facade
 And the tombstone. And what you thought you came for
 Is only a shell, husk of meaning
 From which the purpose breaks only when it is fulfilled
 If at all. Either you had no purpose
 Or the purpose is beyond the end you figured

And is altered in fulfilment. There are other places
 Which also are the world's end, some at the sea jaws.
 Or over a dark lake, in a desert or a city-
 But this is the nearest, in place and time,
 Now and in England.

 If you came this way,
 Taking any route, starting from anywhere,
 At any time or at any season.
 It would always be the same: you would have to put off
 Sense and notion. You are not here to verify,
 Instruct yourself, or inform curiosity
 Or carry report, You are here to kneel
 Where prayer has been valid. And prayer is more
 Than an order of words, the conscious occupation
 Of the praying mind, or the sound of the voice praying.
 And what the dead had no speech for, when living,
 They can tell you, being dead: the communication
 Of the dead is tongued with fire beyond the language of the living.
 Here, the intersection of the timeless moment
 Is England and nowhere. Never and always.

II

Ash on an old man's sleeve
 Is all the ash the burnt roses leave.
 Dust in the air suspended
 Marks the place where a story ended.
 Dust inbreathed was a house-
 The wall, the wainscot and the mouse.
 The death of hope and despair,
 This is the death of air.

There are flood and drouth
 Over the eyes and in the mouth,
 Dead water and dead sand
 Contending for the upper hand.
 The parched eviscerate soil
 Capes at the vanity of toil,
 Laughs without mirth.

 This is the death of earth.

Water and fire succeed
 The town, the pasture and weed.
 Water and fire deride
 The sacrifice that we denied.
 Water and fire small rot
 The marred foundations we forgot,
 Of sanctuary and choir.

This is the death of water and fire.
 In the uncertain hour before the morning
 Near the ending of interminable night
 At the recurrent end of the unending
 After the dark dove with the flickering tongue
 Had passed below the horizon of his homing
 While the dead leaves still rattled on like tin
 Over the asphalt where no other sound was
 Between three districts whence the smoke arose
 I met one walking, loitering and hurried
 As if blown towards me like the metal leaves
 Before the urban dawn wind unresisting.
 And as I fixed upon the down-turned face
 That pointed scrutiny with we challenge

The first-met stranger in the waning dusk
 I caught the sudden look of some dead master
 Whom I had known, forgotten, half recalled
 Both one and many; in the brown baked features
 The eyes of a familiar compound ghost
 Both intimate and unidentifiable.
 So I assumed a double part, and cried
 And heard another's voice cry; "What! are you here?"
 Although we were not. I was still the same,
 Knowing myself yet being someone other-
 And he a face still forming; yet the words sufficed
 To compel the recognition they preceded.
 And so, compliant to the common wind,
 Too strange to each other for misunderstanding,
 In concord at this intersection time
 Of meeting nowhere, no before and after,
 We trod the pavement in a dead patrol.
 I said: "The wonder that I feel is easy,
 Yet ease is cause of wonder. Therefore speak:
 I may not comprehend, may not remember."
 And he "I am not eager to rehearse
 My thought and theory which you have forgotten.
 These things have served their purpose: let them be.
 Be with your own, and pray they be forgiven
 By others, as I pray you to forgive
 Both bad and good. Last season's fruit is eaten
 And the fullfed beast shall kick the empty pail.
 For last year's words belong to last year's language
 And next year's words await another voice.
 But, as the passage now presents no hindrance

To the spirit unappeased and peregrine
 Between two worlds become much like each other,
 So I find words I never thought to speak
 In streets I never thought I should revisit
 When I left my body on a distant shore.
 Since our concern was speech, and speech impelled us
 To purify the dialect of the tribe
 And urge the mind to aftersight and foresight,
 Let me disclose the gifts reserved for age
 To set a crown upon your lifetime's effort.
 First, the cold friction of expiring sense
 Without enchantment, offering no promise
 But bitter tastelessness of shadow fruit
 As body and soul begin to fall asunder.
 Second, the conscious impotence of rage
 At human folly, and the laceration
 Of laughter at what ceases to amuse.
 And last, the rending pain of re-enactment
 Of all that you have done, and been; the shame
 Of motives late revealed, and the awareness
 Of things ill done and done to others' harm
 Which once you took for exercise of virtue.
 Then fools' approval stings, and honour stains.
 From wrong to wrong the exasperated spirit
 Proceeds, unless restored by that refining fire
 Where you must move in measure, like a dancer.'
 The day was breaking. In the disfigured street
 He left me, with a kind of valediction,
 And faded on the blowing of the horn.

III

There are three conditions which often look alike
 Yet differ completely, flourish in the same hedgerow:
 Attachment to self and to things and to persons, detachment
 From self and from things and from persons; and, growing
 between them, indifference
 Which resembles the others as death resembles life,
 Being between two live-unflowering, between
 The live and the dead nettle. This is the use of memory:
 For liberation-not less of love but expanding
 Of love beyond desire, and so liberation
 From the future as well as the past. Thus, love of a country
 Begins as attachment to our own field of action
 And comes to find that action of little importance
 Though never indifferent. History may be servitude,
 History may be freedom. See, now they vanish,
 The faces and places, with the self which, as it could, loved them,
 To become renewed, transfigured, in another pattern.
 Sin is Behovely, but
 All shall be well, and
 All manner of thing shall be well,
 If I think, again, of this place,
 And of people, not wholly commendable,
 Of no immediate kin or kindness,
 But some of peculiar genius,
 All touched by a common genius,
 United in the strife which divided them;
 If think of a king a nightfall,
 Of three men, and more, on the scaffold

And a few who died forgotten
 In other places, here and a broad,
 And of one who died blind and quiet
 Why should we celebrate
 These dead men more than the dying?
 If is not to ring the bell backward
 Nor is it an incantation
 To summon the spectre of a Rose.
 We cannot revive old factions
 We cannot restore old policies
 Or follow an antique drum.
 These men, and those who opposed them
 And those whom they opposed
 Accept the constitution of silence
 And are folded in a single party.
 Whatever we inherit from the fortunate
 We have taken from the defeated
 What they had to leave us-a symbol;
 A symbol perfected in death.
 And all shall be well and
 All manner of thing shall be well
 By the purification of the motive
 In the ground of our beseeching.

IV

The dove descending breaks the air
 With flame of incandescent terror
 Of which the tongues declare
 The one discharge from sin and error.

The only hope, or else despair
 Lies in the choice of pyre or pyre-
 To be redeemed from fire by fire.
 Who then devised the torment? Love.

Love is the unfamiliar Name
 Behind the hands that wove
 The intolerable shirt of flame
 Which human power cannot remove.

We only live, only suspire
 Consumed by either fire or fire.

V

What we call the beginning is often the end
 And to make an end is to make a beginning.
 The end is where we start from. And every phrase
 And sentence that is right (where every word is at home,
 Taking its place to support the others,
 The word neither diffident nor ostentatious,
 An easy commerce of the old and the new,
 The common word exact without vulgarity,
 The formal word precise but not pedantic,
 The complete consort dancing together)
 Every phrase and every sentence is an end and a beginning,
 Every poem an epitaph. And any action
 Is a step to the block, to the fire, down the sea's throat
 Or to an illegible stone; and that is where we start.
 We die with the dying;
 See, they depart, and we go with them.
 We are born with the dead;